

Setkání v ZŠ a MŠ Chraštica po 10-ti letech

(absolventi 1991–2000)

Ještě vyplnit třídní knihu, napsat seznam dětí na pondělní akci, připravit si zítřejší hodiny, opravit dvoje testy, nakopírovat slovíčka, dořešit konflikt ve třídě a nesmím zapomenout zavolat ... Ano 100x nic umožilo velblouda, nebo někoho jiného? Už ani nevím, ale je to jedno. Tento pocit má určitě každý, kdo strávil ve škole nějaký ten pátek.

A pak jednoho dne dostanete obálku, myslím obyčejnou obálku s adresou napsanou neznámým rukopisem. Co to je? Kdo mi píše? Všichni známí přece mají moji e-mailovou adresu, to je zvláštní.a tak vás zveme na setkání...po 10-tipřipravili jsme překvapení.... těšíme se a doufáme... Vaši bývalí žáci...

A je to tady. Co to bylo za třídu, kolik jich bylo, jak se jmenoval ten ze Zalužan...? Hlavou se honí myšlenky, zlomky vzpomínek, podoby dětských obličejů, jejich smích, pronesené věty i jejich a můj společný poslední den ve škole.

Setkání probíhá nad očekávání příjemně, organizovaně ale přitom uvolněně a ve výborné náladě. Schází se nás nečekaně hodně a jak už to bývá, dorazí všichni z největší dálky a chybí ti z nejbližšího okolí.

Sedíme společně, vidím usměvavé tváře mladých lidí, v mých očích ale stále těch dětí, které rostly a pomalu se měnily v samostatné, sebevědomé osobnosti s jasnými cíli a představami o životě.

...a teď následuje to slíbené překvapení. Zhasíná se a místnost se ponořuje do tmavě modrého světla televizní obrazovky. Z videokazety se vynořují nečekané záběry – dětské, dávno zapomenuté rozesmáté obličejy, to je přece výlet v 6. třídě! Ozývá se bouřlivý a nadšený smích z nečekaných a poprvé viděných záběrů:

Spíme v Domě dětí a mládeže v Bučovicích. Ta brýlatá, malinkatá holčička, to je přece Eliška, tmavovlasý kudrnatý klouček nemůže být nikdo jiný než Vojta... Cítím nezadržitelný nával emocí, ano byli jsme v Brně, obdivovali mamuta, to je záběr ze Špilberka, Macocha, cesta do Slavkova za Napoleonem – to není možné, jak jsem to mohla zapomenout? A další rok školy, o něco větší ale stále tytéž rozjívené, rozesmáté, bezstarostné dětičky. Další místa, další zážitky, další rozjetý film vzpomínek před mýma očima a v mé hlavě. A pak další rok, to je přece Velký Vír, přehrada Orlík, výlet na kolech, šílená bouřka prožitá ve stanech, kontrolní návštěvy rodičů, jestli jsme ve zdraví přežili, turnaj v přehazované...

A už je tady jeden z posledních dnů ve škole. Zahradní slavnost, kulisy hradu Karlštejn, Karel IV., královna Eliška a všechny postavy z muzikálu Noc na Karlštejně...

A najednou si uvědomuji, jak obrovská změna se stala. Kde jsou ty moje dětičky? Teď už vidím skoro hotové dospělé lidi, plné elánu, odhodlání a vnímám tu zázračnou proměnu, které jsem přihlížela, ale kterou jsem si v jejím procesu neuvědomovala. Jsem na ně pyšná. Chce se mi věřit, že jsem těmto lidem pomohla najít správnou cestu nebo je alespoň nasměrovala určitým směrem. Snad jsem je i ovlivnila svým chováním, jednáním a názory. Stejně tak ale oni posunuli dál i mě...

Najednou se cítím daleko lépe, jsem si jistá, že to, co dělám má smysl i když je to vidět až po letech. Mám sílu jít dál, pokračovat v té titěrné, nevděčné a 100x nic ubíjející práci.

Takže ne vy mě, moje bývalá třída, já vám musím poděkovat. Nejen za krásný společný večer, ale hlavně za toto poznání a načerpání nové energie do let budoucích.

*Lenka Zlochová,
bývalá třídní učitelka
bývalé třídy ZŠ v Chrašticích*

